

Sygn. akt VII Ka 1119/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodnicząca SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant sekr. sądowy Małgorzata Serafińska

przy udziale oskarżyciela publicznego podkom. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r

sprawy **H. M.** ur. (...) w P., syna J. i K. obwinionego z art. 86§1 kw w zw z art. 19 ust 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 20 września 2017 sygn. akt IX W 1742/17

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II.zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

III.zasądza od obwinionego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. P. kwotę 840zł.tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

H. M. obwiniony został o to, że w dniu 6 marca 2017r. o godz.7.10 w T. na ul.(...), na wysokości budynku nr (...) kierując pojazdem m-ki F. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych, w wyniku czego zjechał na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku pojazdem m-ki C. o nr rej. (...)

-tj.o wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 19 ust.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 20 września 2017r. w sprawie IXW 1742/17 orzekł :

I.obwinionego H. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 86 §1 kw w zw. z art. 19 ust.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to, na podstawie art.86 §1 kw skazał go na karę 500zł. grzywny;

II.na podstawie art. 86 §3 kw i art. 29 ust.3 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy i zobowiązał go do zwrotu dokumentu prawa jazdy;

III.na podstawie art. 29§4 kw zaliczył na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 6 marca 2017r. do 21 kwietnia 2017r.

IV. na podstawie art. 624 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw ociążył obwinionego częściowo kosztami postępowania w sprawie tj. jedynie kosztami opinii biegłego w kwocie 590,90zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca obwinionego , zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Wyrokowi temu skarżący zarzucił :

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że obwiniony H.M. zjechał na przeciwny pas ruchu doprowadzając do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku pojazdem, podczas gdy zgodnie z dopuszczoną opinią biegłego sądowego z zakresu badań wypadków drogowych W. R. nie można było jednoznacznie ustalić, czy obwiniony przekroczył oś jezdni;

II. rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy\.

W uzasadnieniu przedmiotowego środka odwoławczego autor apelacji zawarł także zarzut naruszenia przepisów proceduralnych tj. art. 5§2 kpk oraz- pośrednio- art. 7kpk

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego oraz przyznanie mu zwrotu poniesionych kosztów obrony, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Zawarte w niej zarzuty są nietrafne.

Sąd I-szej instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy obwinionego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary. Dokonana przez ten Sąd analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Odnosząc się do zarzutów natury procesowej na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd I szej instancji nie dając wiary twierdzeniom obwinionego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, w żadnej mierze nie naruszył zasady wyrażonej w art. 7 kpk. Zgodnie bowiem z ugruntowanym poglądem judykatury (wyrażonym m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9. 07. 2008r., OSNwSK 2008/1/1419) „ (...) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.”

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być więc skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył powyższe zasady. Tymczasem apelujący, usiłując podważyć ocenę dokonaną przez Sąd, a także

poczynione w oparciu o nią ustalenia, nie wskazał żadnych argumentów, które mogłyby prowadzić do wniosku, że owa ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti rzeczywiście jest dowolna.

Nie jest trafny również zarzut naruszenia art. 5 & 2 kpk. Sformułowany w tym przepisie nakaz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego **dotyczy tylko takich wątpliwości, które w sprawie poweźmie sąd rozpoznający sprawę**, nie zaś takich, które ma strona. Skoro więc w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, a tym bardziej nie dających się usunąć, to zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo jest chybiony całkowicie. Stanowisko skarżącego, że takie wątpliwości zaistniały, pozostaje tylko jego subiektywnym przekonaniem i stanowi jedynie gołosłowną polemikę z twierdzeniami Sądu. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.03.2009r. OSNKW 2009 poz.593)

Przechodząc natomiast do meritum apelacji przede wszystkim stwierdzić należy, iż zawarta w apelacji teza jakoby Sąd Rejonowy wykluczając obie wersje zdarzenia podawane przez obwinionego (co do tego, że kierowany przez niego pojazd nie przekroczył osi jezdni) wszedł w kompetencje biegłego, jest chybiona w stopniu oczywistym. Sąd meriti dokonując oceny dowodów, w tym zarówno wyjaśnień obwinionego, jak i sporządzonych opinii, jest bowiem uprawniony do ich krytycznej weryfikacji i czyniąc to nie wykracza poza swoje kompetencje. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które spełnia wymogi art. 424 kpk, Sąd I instancji w sposób szczegółowy i logiczny podał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego nie uznał za przekonujące twierdzeń obwinionego.

Nie powielając stanowiska Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy podziela w pełni, podkreślić jedynie należy – gdyż okoliczność ta wyraźnie umyka uwadze skarżącego – iż wyjaśnienia samego obwinionego co do tego, w jaki sposób kierowany przez niego pojazd poruszał tuż przed zdarzeniem nie były w tej sprawie ani klarowne ani konsekwentne. Obwiniony początkowo utrzymywał wszak, iż poruszał się tuż przy prawej krawędzi jezdni i ślad ujawniony na poboczu należał do jego F.. Twierdzenia te obwiniony zmienił w toku postępowania, zapewniając, iż jednak nie jechał tuż przy prawej krawędzi lecz przy samej osi jezdni.

O tym, że pojazd obwinionego nie zjechał na pobocze wymownie świadczy to, że na kołach F. nie stwierdzono żadnych śladów pochodzących z pobocza. Nie stwierdzono na nich fragmentów ziemi i liści, które to ślady natomiast ujawniono na kołach samochodu kierowanego przez A. P.. Jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż stwierdzony na poboczu ślad rycia kół koresponduje ze śladami ujawnionymi na kołach V. (...) oraz z pozycją powypadkową tego auta, oraz jeśli uwzględni się to, iż pokrzywdzona w tym czasie przewoziła w aucie małe dziecko, to okoliczności te we wzajemnym ze sobą powiązaniu czynią w pełni wiarygodną jej wersję zdarzenia wedle której znajdujący się na łuku drogi F. przekroczył osi jezdni wjeżdżając na sąsiedni pas ruchu, zaś jadąca z przeciwka pokrzywdzona, aby ratować siebie i dziecko, podjęła manewr obronny zjeżdżając na pobocze.

Z tych zatem względów zawarty w pkt. I apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych uznać należy za nietrafny.

Zważywszy natomiast na charakter zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym naruszonych przez obwinionego oraz mając na uwadze to, że jedynie przytomna reakcja pokrzywdzonej i podjęty przez nią niezwłocznie manewr obronny zapobiegły poważniejszym skutkom czołowego zderzenia aut, stwierdzić należy, iż orzeczone wobec H.M. środki karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest adekwatny do wagi i okoliczności popełnionego czynu.

Mając zatem powyższe na uwadze i nie dzieląc zarzutów ani wniosków zawartych w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437§1 kpk w zw. z art. 109 kpw). Wobec nie uwzględnienia apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść obwinionego, Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. P. poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, jednocześnie zwalniając go – z uwagi na trudną sytuację materialną i wysokość obciążeń finansowych wynikających z przedmiotowej sprawy – od kosztów sądowych za to postępowanie (art. 636 §1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 624 §1 kpk w zw. art. 119 kpw w zw. z §11 ust1 pkt4 w zw. z ust.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn.22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).